

HOGYAN LEHETÜNK BOLDOGABBAK?

Fábián Attila élőben elhangzott tanításának nyers szövege
Budapest, 2025. december 07.

Az elmúlt alkalommal, amikor prédikáltam itt előttetek, akkor egy olyan üzenet hangzott el, ami a lelkünk gyógyulásával kapcsolatos. Ma egy olyan üzenetet hoztam, ami mindannyiunk számára aktuális és megszívlelendő. Olyan visszajelzéseket kaptam az alkalom után, amelyek arra készítettek, hogy ezt a témát egy kicsit még mélyebbre merülve, belemélyedve folytassam. Ezért azzal készültem számotokra, hogy beszéljek arról a fajta boldogságról, amit a lelkünkben szeretnénk megélni, mert minden ember, aki a földre születik és a földön él, szeretne boldog lenni. Úgy gondolom, hogy ösztönösen benne van a piciny gyermekekben, ahogy élnek a kis csecsemő és a kis óvodás korukat és életüket, hogy vigkedélyűek, mosolygósak, kacagósak, örömteliek. Ha meg is sérülnek, el is esnek, meg is ütök magukat, van számukra bátorítás, van segítség. Túl tudnak ezen lendülni és a gondolatot itt most szándékosan abbahagytam egy kis hatásszünetet keltve, hogy vajon miért nem maradunk így?

Miért van az, hogy a világ megtanít minket arra, hogy boldogtalanok legyünk? Miért van az, hogy a világ megtanít minket arra, hogy elégedetlenek legyünk? Hogy semmi nem elég, semmi nem jó, semmilyen dolog nem tud minket túlaradóan boldoggá tenni? Pedig egy kicsi babának az is elegendő, hogy tele van a pocakja. Nincs túl nagy igénye. Igen, sír egy kicsit és duzzog és nyüszög, amikor nő a foga és nem csak most ilyenek a kicsi babák, te is ilyen voltál. Aztán jön az óvodáskor, iskoláskor, tinédzserkor, felnőttkor és az ember mindenféle sérüléseket magára szed. Van egy csomó dolog az életünkben, a körülményeinkben, amelyek azt a célt tűzték a zászlójukra, hogy nekünk ártsanak. Az ördög ezt a célt tűzte a zászlajára, hogy becsapjon minket, hogy megraboljon és végül megöljön minket.

De keresztényként nem szabad megengednünk a lelkünknek, a valóknak azt, hogy huzamosabb ideig arra figyeljünk, amit az ördög tett és tenni akar az életünkben. Ám nézhetünk arra a zászlóra is, „az Úr az én zászlóm”, mondja az Ószövetség gyönyörű igeverse. Ő azt tűzte a zászlajára, amit Jézus kijelentett a János 10,10-ben: én azért jöttem, hogy életet adjak és, hogy bővítsétek. Ebben a kettőben nincs benne a szomorúság, nincs benne a bánat, nincs benne a keserűség. Ugyanakkor Jézus mond egy nagyon érdekes mondatot. Többször is elmondja és az apostolok folyamatosan beszélnek erről, hogy nem reális azt várni az élettől, hogy mindig boldog leszel. Nem ez az élet realitása. Ez egy olyan idea, vagy ideológia a fejünkben, az elménkben, hogy mindig azt akarjuk, hogy a boldogságunk legmagasabb fokával éljünk mindig és soha egy pillanat erejéig ne legyen boldogtalanság érzésünk. Ez nem realitás, mert ez a világ, amiben élünk, bukott. Ami körbevesz bennünket, az nem feltétlenül a mi jólétünket akarja, hanem el akar minket pusztítani, de Istennek van erre orvossága és van erre válasza.

Erről szeretnék ma beszélni, hogy vajon hogyan jön ez el hozzánk? Mert, ahogy élünk, ahogy növekszünk, fejlődünk, öröklünk a lelkünkben bizonyos genetikai hajlamokat és vannak emberek, akik hajlamosabbak arra, hogy búskomorak legyenek, hogy kicsit befelé fordulóbbak legyenek, ez a személyiségjegyük, vagy olyan típusúak, akiknek hajlamuk van arra, hogy kicsit felszabadultabbak legyenek és könnyedebben vegyék a dolgokat és pozitív szemlélettel álljanak az élet nehézségeihez. Tehát ez a vérünkben benne van. A szüleinktől, nagyszüleinktől ezt örököltük. E mellé párosul az, hogy megbántottak, mikor óvodás voltál, anyukád, apukád esetleg nem szeretett, vagy nem jól nevelt, amikor kicsi voltál, vagy tinédzser korban nem értettek meg. Csalódtál, szerelmi bánatod volt, egy, kettő, sok. Akartál dolgokat elérni és nem érted el. Meg akartál házasodni és nem sikerült megházasodni, vagy elváltál. Keresztény családba születél bele és volt útirány, de aztán a világ elcsábított és bajba kerültél és még rácsok mögé is kerültél.

Olyan fájdalmak és olyan sérülések is érnek bennünket az egyébként jó dolgok mellett, amelyek megsebzik a lelkünket, amelyek egy lenyomatot, egy pecsétet nyomnak a lelkünkre, amelyek megkaristolnak bennünket, amelyeket be kell gyógyítani és amelyeket valahogy át kell mosni bennünk. Sokan azon gondolkodnak, azon agyalnak, hogy hogyan tudnám kiszedni magamból azt a

sok rossz dolgot, amit nem akarok, hogy bennem legyen. Dolgozunk ezen és próbáljuk magunkat megváltoztatni. Erőlködünk és kínlódunk, hogy miként lehetne vajon a szorgalmunkat, a tehetségünket kamatoztatni, miként lehetne a szokásainkat megváltoztatni, hogy ne legyek már ennyire lusta. Odaszántabb legyek, elkötelezettebb legyek, hogy boldognak érezzem magam. Érzem azt, hogy áldás vagyok és érzem azt, hogy áldott vagyok, hogy megbecsülnek, hogy elismernek, hogy nem kell mindig megfelelési kényszerben lennem mindenki felé. Ahány ember és ahányan most itt vagytok, annyiféle életút és annyiféle öröm, annyiféle bánat ért már idáig is az életben. Ki az, aki nem tapasztalt még ilyeneket soha? Nincs olyan. Nagyon könnyen tudok prédikálni ma erről, mert mindenkinek szól. Ez nem egy olyan speciális üzenet, amely a teremben a jobb oldalon ülőknek, vagy bal oldalon ülőknek, vagy minden második sorban ülőknek szól. Ez mindenkire vonatkozik, rám is ugyanúgy.

Az életben kapunk örömeket és én úgy hiszem, az Isten szól és ad az életünkbe akkor is jó dolgokat, amikor a világban élünk és az ellenségei vagyunk, mert az ajándékaink, a tehetségeink, esetlegesen az áldásaink, a kapcsolataink Tőle vannak. Ő az utunkat már akkor egyengeti és igazgatja, amikor mi még nem ismerjük Őt, amikor mi még ellenségei vagyunk, Ő már akkor szeretett bennünket. Az egyik legfontosabb dolog, amit meg kell értenünk, hogy amikor te nem voltál jó, amikor lázadó, ellenszegülő, rossz – nevezzük gonosznak az életünket – és gonosz voltál, Ő már akkor szeretett. Nem az alapján szeretett téged, hogy erkölcsös, szent, jó magaviseletű, odaszánt, bármilyen is voltál és bármit is tettél érte, Ő már akkor nagyon-nagyon szeretett. Ne engedjük meg magunknak és semmilyen törvényező tanításnak, hogy azt hitesse el velünk, hogy keresztényként nekünk teljesítenünk kell azért, hogy Isten szeressen minket! Nem kell tenned semmit sem azért, hogy Isten szeressen téged és akkor itt álljunk meg. Akkor ennyi és meggyünk haza és nem is kell folytatni tovább? Távol legyen, semmiképpen sem. Ez a minimum élet, ahogy az ember élhet, hogy ezt megérti. Sokan idáig a minimum szintig sem érnek el sajnos, hogy megértsék, hogy nem a magaviseletük miatt szereti őket Isten.

De menjünk tovább! Kicsit olyan ez, mint, amikor Jézus meghalt a kereszten húsvétkor, aztán feltámadt három nap múlva. Ne álljunk meg a feltámadásnál! Menjünk egészen pünkösdig, amikor eljött a Szent Szellem és betöltött bennünket és élünk Benne erőben. Ámen. Szeretnék segítséget adni nektek azzal együtt, hogy nagyon erős kifejezés az, tudom, hogy a Bibliában semmilyen igei bizonyíték nincs arra, hogy mindig boldog leszel a körülményeid miatt. Nincs ilyen igei utalás arra, hogy ha újjászületél és kereszténnyé válsz, akkor mindig érezni fogod, hogy boldog vagy a körülményeid miatt. Sőt, Jézus és az apostolok azt mondták, hogy ha istenfélelemmel akarsz élni, üldözni fognak. Öröm az, amikor üldöznek? Nem túl kényelmes és kellemes, de ha megérted és én hiszem, hogy el lehet ide jutni, ha nem is ma, vagy holnap, de egyszer eljutunk ide, hogy örömmel tartunk még azt is, hogy üldöznek minket Jézus nevéért. Mert Pál apostol ezt mondta, hogy dicsekedem az én üldöztetésemmel, az én sebeimmel, hogy Ő miatta, Ő érte szenvedhetek ilyen megpróbáltatásokat. Ez örömmel tölt el, hogy krisztusivá válhatok. A krisztusivá válásnak egyik bizonyítéka az, hogy az Ő nevéért üldöznek téged. Hányan szeretnék győztes életet élni? Mindannyian, de milyen sokan vagyunk, akik nem akarunk semmit sem legyőzni, hogy harcoljunk vele és legyőzzük azt. Ugye? Jön valami probléma, valami nehézség, múltjon el, múltjon el, múltjon el! Nem akarom ezt, nem akarom! Ahelyett, hogy megtanulnánk, hogy Isten mit akar a jellemünkben kialakítani, hogy nézzünk arra, hogy nem mindig az a megoldás, hogy a körülményeink megváltoznak és jobbá válnak, hanem sokszor az a megoldás, az a bibliai, az az igei megoldás, hogy mi válunk erősebbé, hogy az a probléma ne okozzon számunkra fájdalmat és nehézséget.

Tehát lehet gondolkozni azon, hogy olyan kicsi vagyok, mint az egyik tenyeremben egy pingponglabda, a másik kezemben a probléma akkora, mint egy focilabda, vagy kosárlabda és ez pukkanjon ki, szűnjön meg és így ez a pingponglabda nagyobb legyen. Miközben azon is gondolkozhatnánk, hogy ez a pingponglabda megerősödhetne, megnőhetne, óriássá válhatna, akkora lehetne, mint egy autó. Egy autónak mi a problémája egy focilabdával? Semmi. Érted a különbséget? Tehát erőfeszítéseket teszünk sokszor azért, hogy a probléma megszűnjön és nem foglalkozunk saját

magunkkal, hogy megerősödjünk, pedig ezen van a hangsúly és Isten erre akar hívni, erre akar minket vezetni. Legyél erős, ne a saját erődben, az én erőmben legyél erős! – mondja Jézus. Erősödjetek meg a kegyelemben! Öltözzétek fel a szeretetet, erősödjetek meg! Hány áment, vagy halleluját hallok erre? Nem ezt akartad ma hallani?

A Filippi 4,4-ben Pál apostol mond egy nagyon érdekes mondatot, illetve kijelentést ad. Ő ezt a levelet a börtönből írja. A börtön egy jó hely? Úgy gondolom, hogy nem jó hely. Jártam börtönbe szolgálni öt évet. Számomra az azért volt jó hely, mert amikor bementem és elvégeztem ott a feladatom, utána kijöhöttem. Ezért ez egy jó hely volt, mert sok-sok bátorítást kaptam a bent lévőktől, hogy hallgatták azt, amit beszélek. De a börtön, ahol meg vagy fosztva a szabadságodtól, a körülményeidben téged korlátoz azzal együtt, hogy sok börtönben lévő újjászületett ember szabadabb életet él a lelkében, a szívében, mint azok az emberek, akik kint vannak. Pál apostol, amikor azt írja a Filippi 4,4-ben, hogy: „Örüljétek... ismét mondom, örüljétek!” Akkor vajon ezt ő milyen lelkiállapotból mondja? Sírósan, hogy: Örüljétek, én börtönben vagyok, kétségbe vagyok esve, de ti örüljétek! Nem akarom túl színészkedni és nem akarok extra hatást elérni nálatok, de gondoljunk ebbe bele, értsük meg ezt, hogy Pál ezt komolyan gondolja és tudsz-e úgy örülni, hogy nem vagy boldog? A boldogság és az öröm szinonim kifejezés? Úgy gondolom, hogy valahol igen, nem feltétlenül ugyanaz a kettő, de tudsz-e örülni úgy, hogy boldogtalan vagy az érzelmeidben? Ha boldog vagy, akkor örülsz, ha örülsz, akkor boldog vagy. A kettő egybeforr.

Így is mondhatná az Ige – de nem akarom megváltoztatni az igeverset –, hogy legyetek boldogok! Ismét mondom, legyetek boldogok! Vegyetek példát rólam, aki börtönben vagyok, mégis örülök és boldog vagyok. Vegyetek példát rólam!

Na, de hogyan? Annyi nyűgöm, bajom, problémám van. A kutyám is lesántult, a pénzem sem elég, a liszt is elfogyott a konyhában. Olyan dolgokért tudunk sírni, nyavalyogni, problémázni, amelyek más emberek számára fel sem merülnek, hogy ez boldogtalanságot okozhatna. Mindig van valamihez képest boldogság, vagy boldogtalanság, de úgy gondolom, hogy meg kell látnunk az Igében, hogy az Úr Jézus mit akar ezzel mondani és üzeni nekünk. Illetve, hogy tudunk eljutni arra a területre, amikor kijelentésünk van arról, hogy igen, vágyom arra, hogy boldog legyek. Vágyom arra, hogy legyen mellettem egy megértő, szerető társ, vágyom arra, hogy lássam a gyermekeimet felnőni és az unokáimat. Vágyom arra, hogy egy tisztességes egzisztenciát tudjak nyújtani a családom számára, vágyom arra, hogy ne azzal a lerobbant harmincöt éves rossz autóval járjak, hanem egy újjal!

Ezek a vágyak, ha beteljesülnek, ezek a boldogságérzetet növelik. Ne mondd azt, hogy nem! A boldogságérzet nagyban tud függeni attól, hogy milyen körülmények között él az ember, de ne hitessük el magunkat és ne legyen a gazdagság családsága a zászlónkra tűzve, hogy azt gondoljuk, ha mindenre van pénzünk, akkor boldogok leszünk, mert ez egy hazugság. A pénz nem old meg nagyon sok mindent. A jó kapcsolatok, a jó közösség, a jó barátok sokkal nagyobb segítséget tudnak neked nyújtani és adni, mint az, amiről úgy gondolsz, hogy annyira nagyon szükséged van. Van úgy, hogy az ember bánatot és szomorúságot érez, miután újjászületett. Amit tennünk kell ezzel kapcsolatban az az, hogy ismerjük fel, hogy ezt nem tudjuk megakadályozni, viszont tudunk lépéseket tenni annak érdekében, hogy ne töltsünk el ebben az állapotban sok időt.

Tudunk erőfeszítéseket tenni annak érdekében, hogy ne maradjunk benne a siralom völgyében, hanem átmenjünk rajta. Szeretném azt mondani, hogy az életünk mindig olyan, hogy egy íven elindul és soha nincs szomorúság, soha nincs boldogtalanság, soha nincs keserűség, soha nincs semmilyen sértés, vagy bántás, de az igazság az, hogy van. Még a gyülekezetben is érhetik az embert bántások és sérülések, de van Istentől erre egy orvosság. Van Isten részéről erre egy megoldás. Mivel az emberi lélek a szellem újjászületése után is alkalmas arra, hogy szomorú és depressziós legyen, ezért Istennek van egy válasza, amit meg kell ismernünk és meg kell tanulnunk. Az az, hogy hogyan lehetünk abban az állapotban, abban a pozícióban, hogy ne az ríjon le rólunk, hogy bár keresztények vagyunk és megvan az okunk minden öröme, megvan az okunk arra, hogy boldogok legyünk és mégis lefelé csügged a szánk, mégis boldogtalanok vagyunk és nincs bizonyíték arra, hogy keresztények vagyunk.

Márpedig az öröm, a békesség, a béketűrés, a szívesség, a jóság, a hűség, a szelídség, a mértékletesség – ezek bizonyítékok. Elmondom még egyszer. Bizonyítékok! Ez a Szellem gyümölcse. A gyümölcs pedig terem. Ha ezt megteremjük, bizonyítjuk azt, hogy a Szellem bennünk van. Ha nem teremjük meg annak ellenére, hogy bennünk van, az bizonyíték arra, hogy valamit még változtatni kell, úgyhogy bizonyítsuk be magunknak, bizonyítsuk be Istennek és legyünk jó bizonyosága a világnak, hogy a nehézségek, a problémák, a politikai helyzet, a háborús helyzet, a viszályok ellenére tudunk boldogok és örömteljesek lenni, mert tudjuk, mi a válaszuk ezekre a negatív dolgokra!

A válaszhoz készítettem itt számotokra egy bemutatót, amit valahogy próbálok majd demonstrálni előttem, hogy bennem ez hogyan él, hogy az én számomra miként állt össze ez már évekkal ezelőtt. Egy dolog van, amit kijelentésként kaptam ebből, a többit hozzáraktam és majd ítélték meg! Úgy hiszem, hogy az embernek megvan a lehetősége arra, hogy boldog életet éljen mindenféle rossz körülmény ellenére. Az ember olyan, amikor éli az életét, mint ez a kis bögre Jézus nélkül. Itt vagyunk nem valami fényesen – ez a szellemünket fogja most majd demonstrálni. A példa, amit most ide előtökbe hozok, nem tökéletes, úgyhogy minden negatív kommentet megvizsgálva majd okosan fogok válaszolni rá.

Tudom, hogy egy olyan szellemi dolgot, egy lelki dolgot kézzelfoghatóvá tenni, amit nem lehet megfogni, nagyon nehéz, de valahogy megpróbálok nektek megmutatni, hogy bennem ez a kép hogyan él, hátha te is tudsz ebből meríteni és megérted azt, hogy Isten mit akar velünk tenni. Mert, ahogy megszületünk erre az életre, már van bennünk egy csomó minden. Van bennünk valami kicsi kortól kezdve, ahogy örököltük és már az első csalódás ott lehet az első napon az életünkben, hogy anyucinak elapadt a teje és azt a rossz ízű tápszert kell enni.

Aztán ahogy az életben fejlődünk és megyünk tovább, Isten megsóz bennünket egy kis jó dologgal, ad nekünk ezt, azt, amazzt, belénk kerülnek jó dolgok, megízésít bennünket. Anyuci nagyon szeret, apuci is nagyon szeret, megízésíti ez az életünket, a gyerekkorunk csodálatos! Tudok nagyon jól játszani az ovistársaimmal, tudok nagyon jól kapcsolódni az óvónénivel, de aztán jön Pistike, kiszúrja a lufimat, elveszi a pöttyös labdámat, ez egy sebet, egy piszkot, egy koszt ad az életünkbe és beszennyezi a kis lelkivilágunkat.

Aztán mint egy jó szakács, Isten próbálja megízésíteni az életünket egy kis spagettivel, ad belénk ezt, azt, amazzt. Aztán jön az élet vihara már kisgyerekkorban, ez jól felkavarodik bennünk, kavarog, kavarog. Nem látunk bele, nem feltétlenül ismerjük önmagunkat, valahogy leülepszik, de aztán megint jön Isten már a kisgyerekkorunkban és tölt ránk egy kis jó dolgot, egy kis édeset, egy kis mézes dolgot. Aztán megint jön egy kis édesség. Jön egy csípős paprika. Ott úszik a tetején, mert nem süllyed el. Aztán jön megint valami olyan dolog, ami sértés, ami bántás, ne adj Isten valami erőszakos cselekmény, bántanak, az is hozzátesz az életünkhöz. Aztán megint jön egy kis szenvedés, mert rájövünk arra, hogy a szívszerelmünk nem szeret minket úgy, ahogy mi szeretjük őt. Aztán belekerülünk egy kapcsolatba, ad nekünk egy csomó jó dolgot és így telítődik az életünk, telítődik a lelkünk.

Megyünk tovább – jó és rossz dolgok történnek velünk, míg egyszer eljutunk odáig, hogy valami túlsordul bennünk. Amennyire tele vagyunk, ami bennünk van, az fog túlsordulni. Ami bennünk él, amivel el vagyunk telítve, az ki fog jönni belőlünk. Hogy ez mennyire sötét vagy mennyire világos, ez függ a neveltetésünktől, függ attól, hogy milyen válaszokat adtunk a problémáinkra, függ attól, hogy hogyan kezeljük az élet stresszes, nehéz helyzeteit. Isten is jön és ad még hozzánk a világi életünkben is dolgokat és így is túl tud csordulni bennünk. Történnek velünk ilyen dolgok.

Aztán jön Jézus. El kell jöjjön minden ember életébe Jézus, amikor újjászületik. Amikor megérti azt, hogy az új teremtés valami olyasmi, mint amikor a szellemünk sötétségéből átkerülünk az átlátható, világos szellemi létbe. Amikor újjászületünk, Krisztusba kerülünk, a szellemünk tartja az egész lényünket. Ez most már szent és tiszta, megváltott, bűn nélküli és így vagyunk Krisztus előtt, de a lelkünk, ami benne van. Most már látod ugye, hogy milyen? A lelkünk nem változik meg. Ezért van az, hogy amíg él az ember, amíg ebben a testben van – nehéz ezt bemutatni és nem feltétlenül

kézzelfogható ez a dolog –, addig Isten önti belénk az Ő Igéjét. Önti belénk folyamatosan. Folyamatosan önti belénk az Ő Igéjét. Folyamatos az Ő békessége, az Ő szeretete, az Ő kegyelme, az Ő irgalma – jön, jön, jön.

Látod, hogy mi történik ott bent? Látod, hogy világosodik? Látod azt, hogy kezd megváltozni? Látod azt, hogy valami változás történik? Azt gondoljuk, hogy ez automatikusan így történik? Nem így történik. Tudod, mikor vagy te itt a folyó alatt? Például most, amikor hallgatod ezt a tanítást, amikor imádkozol, amikor Bibliát olvasol, amikor egy jó tanítást hallgatsz, amikor Vele közösségben vagy, mert a Szent Szellem így folytatja, folyamatosan önti és neked oda kell menni alá. Aztán bejövünk ide vasárnap a gyülekezetbe, bejövünk a folyó alá és valami a sötét lelkünkben kivilágosodik, egy bizonyos terület, aztán már délután valahol itt járunk és egész héten Isten akarná belénk önteni, akarná adni, de valahol messze járunk Tőle és hétvégére már olyanok vagyunk.

Egész héten jön belénk az ideg, jön belénk a bántás, jönnek belénk a fájdalmak, sérülések, jön belénk az ördög hazugsága, jön belénk a tévének, az internetnek a szennye folyamatosan. Látod, mi történik a színével? Látod ugye? Elváltozik a színe, sötétebb lett. Így vagyunk a lelkünkben. Minél sötétebb valami miatt a lelkünk, annál boldogtalanabbak vagyunk. Ismétlem, nem tökéletes a példa. De mi a megoldás? Mi lehet a megoldás?

Jön néha valami, hogy jól fölkaivarjon és valami vihar kizökkentett engem valahonnan és már nem a munkahelyemen vagyok, hanem egy másik munkahelyen és az a rossz körülmény már nincs jelen az életemben és most már egy kicsit jobb, de még mindig ott van a szomorúság, még mindig ott van a depresszió, még mindig ott van a bánat. A gyermekem még mindig nem azt a fiút, vagy leányt választotta, akit én kiszemeltem neki, úgy bántja ez a szívemet! Úgy bántja az a lelkemet, hogy a főnököm nem veszi észre, hogy milyen jó munkaerő vagyok és nem emeli a fizetésemet! Bánat és bánat és szomorúság és kínlódás. Uram, áldjál már meg! Áldjál meg! És dolgozunk azon, hogy a szomorúságot valahogyan kiszedjük onnan. Kínlódunk és kínlódunk és azt hisszük, hogy majd jobb lesz egy kicsit, de nem lesz jobb. Nem lesz jobb. Mi a megoldás?

A kancsó szemlélteti Isten áldását, a bőséget, a jóságát, a kegyelmét, a szeretetét. Ez a kancsó mindjárt kifogy, de az Ő kancsója, az Ő szeretete, az Ő irgalma, az Ő jósága soha ki nem fogy. Ő véget nem érő türelemmel, irgalommal, megbocsátással van felénk. Az Ő olaja folyton folyvást folyik és folyik és folyik és jön és jön és jön. Ebből tudunk meríteni és az életünk megváltozik akkor, ha ott vagyunk a folyója alatt. Amit nekünk tennünk kell, hogy bemenjünk az Ő folyója alá és akkor, látod, hogy időbe telik, amíg a lelkünk kivilágosodik. Időbe telik!

En úgy hiszem, hogy néha maga Isten az, aki felkaivarja kicsit az életünket. Nem tudom szemléltetni ezt, mert nincs három, vagy négy kezem, hogy egyszerre jön is a víz, meg kavarog is sok minden, de tudom szemléltetni, hogy néha Isten nagy lendülettel jön. Ezt akarod, ugye? Ó, de jó! Odanézz, azok a szennyeződések, amik ott alul vannak, kis kavicsok, kis piszkok, azok is fölkaivarodtak és kijöttek. Miközben mi sokszor úgy érezzük a hétköznapjainkban, hogy ez a kis olaj csak csöpörög. Egy-egy csöpp. Minden vasárnap kapok egy csöppet. Most megtisztultam, itt vagyok vasárnap, eltöltött a békesség és az öröm, de jó, megértettem, hogy Isten szeret engem, csak az a helyzet, hogy kimész innen az ajtón és ha nem vigyázol... Amíg élünk, ebben élünk, ez alól nincs menekvés. Nem lehet ez elől menekülni.

Tudod, hogy mit tesznek az öngyilkosok? Ez elől menekülnek el. Nem elítélni akarom, akik ezt tették magukkal, az ő számukra nem volt megoldás, az ő számukra nem volt válasz, de én most választ adok nektek. Van Istennél újrakezdés, mert az Ő kancsója soha nem fogy ki. Az Ő kancsója mindig jön, mindig folyik. Úgy hiszem, hogy az életünk boldogságszintje, az életünk elégedettségszintje nagymértékben függ attól, hogy mennyire ismertük meg és mennyire fogadtuk el és mennyire álltunk oda Isten végtelen szeretete alá és Ő mennyire mosott át bennünket. Mennyire mosta át a lelkünket. Mennyire vagyunk kiszabadítva az örökletes és ránk rakódott sérülésekből és fájdalmakból.

Ha jobban felkészültem volna, akkor lehet, hogy tudtam volna olyan példát is készíteni itt nektek, amikor megkenem egy kis zsírral ennek a pohárnak a belsejét, ami ott marad, ami nagyon nehezen oldódik fel, amihez speciális dolgok kellenek, hogy a lelkünkben kitisztuljanak. Akár egy külső

segítség, akár egy külső olyan támogató szakember, aki lehet egy jó barát, lehet egy bölcs nagymama, vagy lehet egy pásztor, aki segít nekünk ebben a tisztulási folyamatban. Mert ne gondoljuk azt, hogy mindent saját magunk képesek vagyunk elvenni Istentől és soha nincsen szükségünk senkire. Isten nem így alkotta meg a testet. Isten úgy alkotott meg bennünket, hogy szükségünk van arra, hogy egymással össze legyünk kapcsolva, hogy egymást segítsük, hogy egymás életére jó ráhatással legyünk, hogy egymás boldogulását elősegítsük. Most is ez folyik. István, ahogy prédikál, segít számotokra, segít mindannyiunk számára. A szolgálatok Krisztus Testében azért vannak, hogy a gyülekezeti tagokat, a hívőket, a Krisztus gyülekezeti Testében levő embereket felépítsék. Azért, hogy megáldják, míg eljutnak mindnyájan a felnőtt férfiúi korra, amikor ők már saját maguk tudják azt, hogy bánatom van, szomorúságom van, el vagyok keseredve, hát jövök oda, ahol állandó folyamként folyik a víz rám és akkor megtisztulok, mert megvidámít engem. Megelégti az én lelkemet, megelégti az én szomorú, keserű szívemet, helyreállítja, begyógyítja, bekötozi. Mert megtanultam, hogyan kell ezt csinálni, megtanultam az érzelmeimet koordinálni, kontrollálni. Megtanultam azt, hogy, ha szomorú vagyok, akkor vannak Igéim a Zsoltárokból, odamegyek és olvasom őket és magamra vonatkoztatom, belegondolom magam, rágondolok a keresztre. Ránézek a keresztre, ott van a Te szereteted megnyilvánulása felém. Megtanultam saját magamtól, mert érett férfikorra jutottam, megtanultam, hogy odamenjek újra és újra és a kegyelem, ami átmos engem, felfrissít.

Lehetséges az, hogy amikor az ember ezt megtanulja, akkor megtanulja azt, hogy Istentől ez az olaj, ez a Szent Szellem folyója nem csak így csöpörög, hanem mintha teljesen megfordítanám hirtelen, így folyik folyamatosan. Nagyon gyorsan ki tudok jönni a bántásokból, a sértésekből, nagyon könnyen meg tudok bocsátani, nagyon könnyen, gyorsan túl tudom tenni magam nehézségeken, mert megtanultam, hogy Ő az én vigasztalóm. Ő az én bátorítóm. Ő az én segítóm. Nem engedem meg, hogy a válásom szomorúsága, keserősége tönkre tegye az életemet. Nem engedem meg, hogy a gyermekem engedetlensége, vagy szeretetlensége megszorítsa az életemet. Nem engedem meg, hogy azok a hiányok, amik nem teljesültek be az életemben, olyan bélyeget nyomjanak a lelkemre, amik odaégnék. Nem engedem meg, mert vannak olyan helyzetek, amikor ránk ég egy-egy bántás, egy-egy sértés, egy-egy keserűség, egy-egy élethelyzet. Amikor beleég a lelkünkbe valami, hasonló ahhoz, amikor odaég a sült hús a tepsiben, megfeketedik, odaragad az aljára. Háziasszonyok, hány-szor volt az, hogy áztatni kellett, sürolni kellett, kalapáccsal, vésővel kellett felvenni szinte az odaégett húst, mert úgy felejtetted? Vajon mi történik akkor, ha nem takarítod ki rendesen azt az odaégett edényt és abban próbálsz meg újra főzni a családnak? Benne lesz a következő ételben annak az íze? Tudod, milyen íze van az égett húsnak? Keserű! Az égett húsnak keserű íze van. Nem annak, amelyik kérgesítve van, mint egy jó steak, hanem annak, ami odaégett, ami fekete, az megkeserít mindent utána.

Így vagyunk sokszor a lelkünkben, hogy a lelkünk bizonyos területei egy-egy olyan terület, amely így próbál ott maradni. Az megkeseríti az életünk többi területét is. Mert lehet sütni egy edényben, ami csak félig kitakarítva, ha utána krumplit szeretnél sütni benne, vagy hagymát, vagy halat, bármit? Minden át fogja venni azt az ízt, azt a lelkületet, azt a hozzáállást, azt a mentalitást, ami ott maradt. Isten azt szeretné – és erről volt szó a múltkor –, hogy ezek a sebek begyógyuljanak. Ezek az odaégett, berögzült panelek, ezek a berögzült sablonok, amiket magunkra szedtünk, amikről azt gondoljuk, ez így jó, ez így rendben van, bár semmi jó eredménye nincsen, minden kapcsolatomat tönkretesz, de én meg vagyok róla győződve, hogy ezt így kell csinálni. Kell az emberben lennie alázatnak, kell az emberben lennie őszinteségnek, nyíltságnak, hogy szembenézzek saját magammal, hogy vajon nekem mi van a lelkemben. Mert sok ember belül zűr-zavarban van, egy katyvaszban van és egyszerűen nem tudja, hogy mi a probléma, kívül keresi a problémát, illetve a válaszokat a problémákra. Kívül keresi a megoldást. Kívül keresi, miközben belül van minden kérdésünkre a válasz. Ez Isten Igéje a számotokra a mai napon. Ámen!

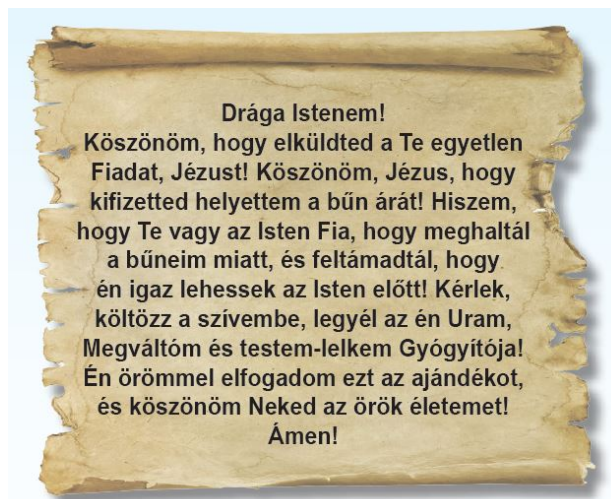
Nagyon elszaladt az időnk, úgyhogy talán majd folytatom jövő héten. Most arra kérlek benneteket, hogy álljatok fel és imádkozni fogunk együtt, leginkább azok miatt, akik először vannak itt közöttünk. Ha hisztek az Úr Jézus Krisztusban, akkor bölinsatok, hogy igen. Sokan vagytok, akik

először vagytok itt. Szóval megvalljuk a hitünket a feltámadt Jézus Krisztusról most, amely, ha eddig még nem történt meg az életedben, vagy az alkalom elején nem teljes meggyőződéssel mondtad ki, hogy Jézus, Te vagy az én Uram, akkor most erre újra lehetőség van. Isten nagyon egyszerűvé tette azt, hogy hogyan lehet üdvözülni. Nagyon bonyolult lenne a számunkra, ha nekünk kellene ezt kimunkálni. Nagyon nehéz lenne a számunkra ez, ha nekünk kellene valamilyen tervet, vagy programot, vagy cselekedetet véghez vinni azért, hogy megállhassunk Előtte bűn nélkül. A bűn nem tud megállni Isten jelenléte előtt. Mi nem tudtuk a mi bűneinket saját magunktól letenni. Semmilyen erős akarat, semmilyen önfegyelem, semmilyen jó cselekedetsor, semmilyen életvitel nem elegendő ahhoz, hogy az ember megtisztítsa azt a szellemi részét, amit nem lehet megfogni. A szellemi dolgokkal szemben szellemi dolgokkal kell menni és Jézus ezt a szellemi dolgot végezte el a gólgotai keresztfán, amikor Ő a testében meghalt. Az Ő vére volt az, amely értünk folyt és az Ő vére mosott meg bennünket és tette nyilvánvalóvá és egyértelművé számunkra azt, amit egy kicsit próbáltam szemléltetni, hogy a sötét pohárból világos pohár lett.

Egy imát fogunk elmondani, kérlek benneteket, hogy őszintén a szívetekből kövessetek ebben a hitmegvallásban:

Hiszem, hogy Jézus Istennek Fia. Hiszem, hogy Jézus meghalt az én bűneimért a Biblia tanítása szerint. Hiszem, hogy Jézus feltámadt a halálból azért, hogy én igaz legyek a mennyei Atyám előtt. Kérlek Téged, Jézus, hogy legyél az én Uram, legyél az én Megváltóm, legyél az én Gyógyítóm! Én most megvallom, hogy Jézus, Te vagy az én Uram, te vagy az én Megváltóm. Te vagy az én testem és lelkem Gyógyítója. Köszönöm neked az örök életet! Jézus Krisztus vére eltörölte minden bűnömet. Ámen!

*A függőleges vonallal jelzett igeversék más fordításból származnak.
A felhasznált bibliai versek a King James kiadás számozását követik.

ELÉRHETŐSÉGEINK

Postacím: 1203 Budapest, Török Flóris u. 70.

Titkárság: +36 (70) 428-4144

E-mail: titkarsag.ksze@gmail.com (Kántor Ibolya)

Honlap: www.ksze.org

Könyvrendelés a titkárság elérhetőségein.

Újság szerkesztőség: oromhirado@gmail.com